

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. K.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného JUDr. Ladislavom Potockým, advokátom, so sídlom v Žiline, Mydlárska 19, proti žalovanému **BOSTA, s.r.o.**, so sídlom v Ivanke pri Dunaji, Námestie padlých hrdinov 7, IČO: 35 929 316, zastúpeného BARRISTER LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocké schody 2/A, **o náhradu mzdy,** vedenej na Okresnom súde Žilina, pod sp. zn. 14 C 217/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 19. septembra 2012, sp. zn. 7 Co 88/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 158,86 € do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. Ladislava Potockého, advokáta, so sídlom v Žiline, Mydlárska 19, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 2. februára 2012, č.k. 14 C 217/2010-61 zamietol návrh žalobcu na určenie povinnosti žalovaného pridelovať žalobcovi prácu vodiča podľa podmienok dohodnutých v pracovnej zmluve z 10. júna 2008. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4032,27 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že o nich rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 142 ods. 1 až 3, 134 ods. 1 až 4 Zákonníka práce. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca je zamestnancom žalovaného na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej 9. júna 2008 s tým, že žalobca

pre žalovaného vykonáva prácu vodiča (druh práce). Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný skutočnosť skončenia pracovného pomeru na základe ústnej dohody nepreukázal. Poukázal na to, že Zákonník práce nepredpisuje pre ukončenie pracovného pomeru dohodou písomnú formu, avšak v prípade sporu, či došlo alebo nedošlo k uzavretiu dohody, absencia písomnosti svedčí skôr v prospech neuzavretia úkonu. Mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že medzi žalovaným ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom došlo k uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru, a teda že pracovný pomer trvá. Na základe skutočnosti, že žalovaný neprideľuje žalobcovi prácu usúdil, že na strane zamestnávateľa existujú prekážky, pre ktoré žalobca ako zamestnanec nemôže prácu vykonávať, a preto zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi uplatnený nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1. júna 2010 do 30. apríla 2011 vo výške žalovanej pohľadávky. Nárok žalobcu na určenie, že žalovaný je žalobcovi povinný prideľovať prácu vodiča v zmysle dohodnutých podmienok práce v pracovnej zmluve, zamietol. S poukazom na ustanovenie § 47 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce konštatoval, že zamestnávateľ je povinný (okrem iného) prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť mu za vykonanú prácu mzdu a dodržiavať ďalšie podmienky. V prípade, že mu prácu neprideľuje, uvedená skutočnosť je sankcionovaná povinnosťou zamestnávateľa poskytovať zamestnancovi náhradu mzdy s výnimkou v zákone uvedených dôvodov, ktoré sa na uvedenú vec nevzťahujú. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného rozsudkom z 19. septembra 2012, sp.zn. 7 Co 88/2012 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil, pričom uviedol, že v ostatnej časti sa rozsudku súdu prvého stupňa nedotýka. Konštatoval, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav, na základe ktorého dospel k správne právnemu záveru, keď v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za obdobie od 1. júna 2010 do 30. apríla 2011 vo výške 4032,27 € z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa. Stotožnil sa s vyhodnotením skutkových okolností uvedených v dôvodoch rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré vo svojom rozhodnutí poukázal v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. Poukázal aj na zaužívanú súdnu prax - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 93/2005 - podľa ktorého plynutie prekluzívnej lehoty na podanie žaloby zamestnanca na neplatnosť skončenia pracovného pomeru pri neexistencii tohto právneho úkonu zamestnancovi vôbec neplynie. Konštatoval, že ustanovenie § 77 Zákonníka práce sa vzťahuje len na tie prípady, ak ku skončeniu pracovného pomeru došlo niektorým zo spôsobov, vypočítaných v ustanovení § 59 ods. 1 Zákonníka

práce. Mal za to, že na základe výsledkov dokazovania nebolo preukázané, že by medzi žalobcom a žalovaným došlo k rozviazaniu pracovného pomeru dohodou v zmysle § 60 Zákonníka práce k 31. máju 2010. Z tohto dôvodu nebol žalobca povinný (a oprávnený) sa domáhať určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, keďže existencia skončenia pracovného pomeru dohodou v konaní preukázaná nebola. Na základe uvedených skutočností rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku ako správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, podal dovolanie žalovaný. Namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.) a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vyslovil v ňom právny názor, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným sa skončil platne k 31. máju 2010, nakoľko ani súd prvého stupňa ani odvolací súd nerozhodli o skončení pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným. Nesúhlasil s názorom súdov nižšieho stupňa o plynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 93/2005. Mal za to, že dvojmesačná lehota v zmysle ustanovenia § 77 Zákonníka práce začína plynúť dňom, kedy sa pracovný pomer mal skončiť a nie dňom, kedy sa pracovný pomer skončil. Tu zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. marca 1997, sp.zn. 2 Cdon 475/96. Namietal, že odvolací súd a súd prvého stupňa pochybili, keď nezobrali do úvahy námietku žalovaného týkajúcu sa preklúzie práva žalobcu na domáhanie sa určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo strany súdu, pričom na takúto námietku má súd prihliadať ex offio. V závere dovolania zhrnul, že podľa jeho názoru žalobca nesplnil podmienky na poskytnutie náhrady mzdy od žalovaného, a teda žalobcovi v žiadnom prípade nevznikol nárok na vyplatenie náhrady mzdy v sume 4032,27 €. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca navrhol dovolanie ako neprípustné zamietnuť, pričom si súčasne uplatnil aj právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241

ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania

vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Žalovaný uvedenú vadu konania nenamietal a ani dovolací súd nezistil, že by v konaní k takejto vade konania došlo.

Dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Žalovaný ďalej namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho

dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca si náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú mu poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 151,05 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,81 €)] predstavuje spolu 158,86 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. augusta 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová